

ralst Forpligtelse" for Staten, som antydet af et andet Mindretal, men den afgørende Grund for et saadant Offer fra Staten er at søge i de samme Betragtninger, der have motiveret Lovforslaget om Forandringer i Kolonialloven, Hensynet til, at den nu bestaaende Tilstand paa Den er ganske uholdbar og kun ved en gennemgribende Omordning, ved hvis Tilvejebringelse det ikke kan undgaas, at der paa flere Punkter bringes Ofre fra Statskassens Side, kan føres ind i et bedre Spor. Vi henholde os i saa Henseende til de Bemærkninger, vi have fremsat i Anledning af det omtalte Lovforslag, idet vi tilføje, at Gennemførelsen af dette sidste Forslag med Nødvendighed er betinget af, at der med Hensyn til det her foreliggende Lovforslag naas til en tilfredsstillende Løsning, uden hvilken Kolonialkassen ikke kan opnaa den finansielle Uafhængighed og Selvstændighed, som er Forudsætningen for den ny Ordning.

Med Hensyn til Størrelsen af det Beløb, der foreslaas til Indløsning af Aktierne, da beror denne paa et Kompromis, som den langt overvejende Del af Aktionærerne have erklæret sig rede til at gaa ind paa. Aktionærerne havde paa den Tid, dette Kompromis blev indgaaet, et klart og ubestridt Krav imod Kolonialkassen paa 5 pCt. Rente i 10 Aar — for Preference-Aktienes Vedkommende i 9 Aar — af deres Aktiers paalydende Beløb, og naar man dog har accepteret et Tilbud om i alt 30 pCt. fra Statskassen, har Hensynet til mulige Vanskeligheder ved at inddrive Kravet hos Kolonialkassen formentlig været den for de fleste afgørende Betragtning. Da Overenskomstens endelige Stadfæstelse fra Statens Side imidlertid har ladet og endnu lader vente paa sig, følger det af sig selv, at Indløsningssummerne, som ogsaa foreslaaet i Lovforslaget, ville være at forøge med imidlertid paalydende Rente, thi saa længe indtil Stadfæstelsen sker, er Kolonialkassens Garanti til Aktionærerne for 5 pCt. Rente aarlig fremdeles løbende. Vi fremhæve dette lige over for en Ytring i

det nævnte Mindretals Betænkning om, at den foreslaaede Forrentning — ligesom selve Indløsningssummen — skulde bero paa en ren Vilkaarlighed. Vi skulle ikke inklade os paa en nærmere Smødegaaelse af den Opgørelse, paa hvilken dette Mindretal baserer sit Forslag om Størrelsen af den Sum, der efter dets Formening kunde tilkomme Aktiefelsfabet, idet denne hele Opgørelse formentlig beror paa en fejlagtig Opfattelse af Fabrikfens Driftsoverskud som ensbetydende med Regnskabsoverskud, en Opfattelse, imod hvilken der tilstrækkelig er advaret i Lovforslagets Motiver, der udtrykkelig kun tale om Overskud af Driften i indskrænket Forstand, Driften som saadan. Da der lige over for det af Driften som saadan fremgaaede Overskud af omtrent 300,000 Kr. staar en Gældspost til Statskassen for Rentestancer af henimod 600,000 Kr., har der selvfølgelig allerede af den Grund, ingen Sinde i de 10 Driftsaar kunnet være nogen Anvendelse for den i Anordningen af 16de Juni 1876 givne Regel om, at det overskydende af Driftens Nettoudbytte eventuelt skulde benyttes til Refusion til Kolonialkassen. Ligesom dette er til fulde anerkendt saa vel af Statskassen som af Kolonialkassen, saaledes er ogsaa det samme Resultat slaaet fast ved Højesteretsdom af 30te Juni 1887, ved hvilken Kolonialkassen tilpligtedes lige over for en Aktionær i Fællesskuffertogieret at indfri Rentegarantien for alle Aarene fra 1878 til 1884, de Aar, Stævningen i Sagen omfattede. Ved denne Dom er det tillige afgjort, at det er selve Aktionærerne, hvem Rentegarantien i Overensstemmelse med den enhver Aktie derom givne Paategning tilkommer, ikke derimod Aktiefelsfabet, og vi anse det derfor ikke for nødvendigt nærmere at mødegaa forannævnte Mindretals i Strid hermed staaende Paastand og de deraf dragne Slutninger.

Et andet Mindretal (Bluhme og Clausen) kan ikke slutte sig til Lovforslaget som det foreligger, men støttende sig til Lovforslagets Motiver anerkender det at